

комплекс методів управління витратами, застосування якого забезпечить ефективне здійснення процесу безперервного управління витратами підприємства. Особливості проведення якого формуються під впливом багатьох чинників, таких як галузеві особливості підприємства, стадія його життєвого циклу та фактичний стан управління витратами в підприємстві.

Таким чином, існує потреба у використанні обґрунтованого методичного підходу щодо вибору комплексу методів, який би ураховував всі чинники, що впливають на процес вибору методу управління витратами.

Література.

1. Бухгалтерський управлінський облік: підруч. / Ф.Ф. Бутинець, Т.В. Давидюк, Н.М. Малюга, Л.В. Чижевська. – Житомир: ПП „Рута”, 2005. – 480 с.
2. Вахрушина М.А. Бухгалтерский управленческий учет: учебн. [для студ. высш. учебн. завед.] / Вахрушина М.А. – М.: Омега-Л, 2010. – 570 с.
3. Голов С.Ф. Управленческий учет / Голов С.Ф. - Х.: Фактор, 2009. – 784 с.
4. Гущина И.Э. Управленческий учет, основы теории и практики / И.Э. Гущина, Н.М. Балакирева.-М.: КНОРУС, 2004.-192 с.
5. Управління затратами підприємства: монографія / Г. В. Козаченко, Ю. С. Погорелов, Л. Ю. Хлапъонов, Г. А. Макухін. – К.: Лібра, 2007. – 320 с.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА НА СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЯХ В УКРАЇНІ

Чернятіна В.А., провідний спеціаліст

Науковий керівник: Латинін М.А., д. держ. упр., професор

Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України

Сільські території України характеризуються нижчим рівнем соціально-економічного розвитку у порівнянні з містами, це ускладнює реалізацію ефективної регіональної політики, у тому числі у сфері розвитку підприємництва та якості життя населення. Тому відродження і становлення малого підприємництва є ефективним засобом реалізації соціально-економічного розвитку сільських територій в Україні, адже даний вид підприємницької діяльності потребує незначних затрат на створення і функціонування.

Питанню розвитку малого підприємництва на сільських територіях присвячено праці О. Дем'янчука, В. Збарського, Й. Маліка, В. Липчука та інших, які відзначають важливу роль малого підприємництва в розвитку сільських територій. Однак не цілком дослідженими залишаються питання, що стосуються регіональних проблем та перспектив розвитку малого підприємництва на сільських територіях в Україні.

Метою даного дослідження є визначення перспектив державного регулювання малого підприємництва на сільських територіях в Україні.

Мале підприємство на селі можна визначити як економічну діяльність, де функціонують суб'єкти різних організаційно-правових форм господарювання, що здійснюють самостійну, систематичну, інноваційну, на власний ризик господарську діяльність з метою отримання економічного й соціального ефекту.

Згідно з Господарським кодексом України до числа малих підприємств відносять підприємства, в яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 50 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 10 мільйонам євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України [1].

Для створення сприятливого середовища розвитку малого підприємства на сільських територіях в Україні доцільно реалізувати такі заходи державного регулювання [2]:

- ініціювати розробку та реалізацію регіональних програм розвитку малого підприємства з конкретними заходами інвестиційного характеру;

- підвищити ефективність державного планування і програмування розвитку малого бізнесу на регіональному і місцевому рівні шляхом переходу до проектно-грантової форми фінансування заходів та істотного збільшення частки «продуктивних» витрат, спрямованих на формування мережі інституцій та програм фінансово-кредитного сприяння;

- покращити інституційно-правового забезпечення розширення можливостей малих підприємств до реалізації інвестиційних проектів і інноваційних програм за рахунок підвищення ефективності функціонування мережі суб'єктів фінансово-інвестиційної підтримки малого бізнесу;

- стимулювати розвиток привабливих для конкретної території видів економічної діяльності з урахуванням сильних та слабких сторін їхнього природно-ресурсного потенціалу, виробничо-ресурсного потенціалу малих підприємств, для чого розробити регіональні паспорти пріоритетних видів економічної діяльності, які враховували б специфіку конкретної сільської території, та ознайомити з ними потенційних інвесторів;

- ініціювати державну підтримку фінансових та лізингових програм розвитку малого підприємства у малих містах та на території сільських поселень для модернізації матеріально-технічної і техніко-технологічної бази суб'єктів реального сектору економіки розбудови мережі аграрно-продовольчих ринків, створення пунктів заготівлі, закупівлі та переробки сільськогосподарської продукції;

- реалізувати комплекс організаційно-економічних заходів, спрямованих на покращення інвестиційного клімату на сільських територіях;

- забезпечити інформаційно-консультаційну підтримку населення щодо започаткування власного бізнесу, покращення соціально-психологічного та організаційно-професійного середовища підприємницької діяльності.

Проведене дослідження щодо державного регулювання малого підприємства на сільських територіях в Україні дозволяє зробити такі висновки.

У перспективі малі підприємства повинні орієнтуватися на використання своїх сильних сторін, до яких належать: висока еластичність діяльності

стосовно змін на ринку, оперативність прийняття управлінських рішень та висока мотивація. Сприятливі можливості з'являються з активізацією підприємницького клімату в державі, декларуванням нею намірів щодо інтеграційних процесів і лібералізації бізнесу, розширенням зовнішнього фінансування, зміною організаційної структури виробництва й утворенням ринкових ніш для малих сільськогосподарських підприємств.

Основну роль у розвитку малих підприємств на сільських територіях України у перспективі відіграють фінансові чинники. Передусім – розширення доступу до зовнішніх джерел фінансування та зменшення податкового тиску. Це дозволило б ефективніше формувати потенціал малого підприємства, сприяти ефективному функціонуванню. Достатньо великі сподівання покладаються на співпрацю з іншими підприємствами. Це свідчить про потенціал розвитку в перспективі кооперативних та інших форм співпраці.

Література.

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України [із змін. та допов.] станом на вересень 2015 р. – № 18, № 19–20, № 21–22. – Ст. 144.

2. Програма розвитку села та АПК до 2015 р. – Режим доступу : <http://www.farmer.okr.ua/ukr\inden.php?ibl=17>.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ АМОРТИЗАЦІЙНИМ ФОНДОМ ПІДПРИЄМСТВА

Гапонюк В. М., студент

Науковий керівник: Шматковська Т. О., к.е.н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Амортизаційний фонд – це кошти, призначені для відновлення вартості зношування необоротних матеріальних активів та їх розширення на якісно новій технічній основі. Амортизаційний фонд створюється за рахунок періодичних амортизаційних відрахувань відповідно до законодавче встановлених норм амортизації.

У бухгалтерському обліку нарахування амортизації відображається за кредитом регулюючого рахунка 13 "Знос необоротних активів", який поділяється на субрахунки відповідно до видів необоротних активів. Амортизація нараховується кожен місяць. Вона нараховується на всі необоротні активи крім землі [1].

Одним із способом удосконалення обліку амортизації основних засобів є її автоматизація.

Автоматизоване робоче місце бухгалтера по обліку функціонально призначене для автоматизації обліку, контролю, аналізу й аудиту, а також прийняття управлінських рішень по питаннях основних засобів.

В сучасних умовах найпоширенішими програмами, що застосовуються на підприємствах, є "Фінанси без проблем", "Парус", "Fin expert 4.1 for Windows"